

Kuunnelma: Karhu jota ei ollutkaan

Tekstivastine äänitiedostona julkaistusta kuunnelmasta.

Näytelmäksi kirjoittanut Frank Tashlinin idean pohjalta Kirsi Siren.
Näytelmä esitetty Teatteri Hevosenkengän ensimmäisenä esityksenä Espoossa vuonna 1975.

Käsikirjoitus ja ohjaus: Kirsi Siren
Musiikki, äänitehosteet ja miksaus: Tommi Lindell

Henkilöt:

Kertoja: Outi Haaranen-Halme
Peltomyyrä, eläintarhan pikkukarhu: Krista Putkonen-Örn
Karhu, rakennusmestari: Antero Nieminen
Pääjohtaja, työnjohtaja tehtaassa: Eero Ahre
Maanmittari, eläintarhan karhu: Pekka Heiman
Työpsykologi: Kirsi Siren

Äänitys: Niklas Jussila / Finnvox
Teatteri Hevosenkengän tuotantoa 2020

(Alkumusiikki)

Kertoja: Syksy saapuu metsään. Metsänväki alkaa varautua talven varalle. Muuttolinnut lentävät auroina kotimetsän yli. Keväällä sitten taas palataan tutuille tanhuville. Peltomyyrät tuhisevat ja puhisevat touhutessaan oksia ja korsia varastoonsa. Karhut etsiskelevät sopivia onkaloita talviuniaan varten ja kaikki pikkueläimet valmistautuvat talven tuloon.

Peltomyyrä: (tuhinaa ja puhinaa ja ähkimistä) Myyränkolo on myyränkolo ja hyvä on siellä olo. Oma on kolo ja se on pääasia. Ei ole muilla tulemista minun kotikolooni. Paitsi ystävillä – tietysti. Ja tarkoin rajoitettuna aikoina. Heh heh. Kun vaan osaavat lähteä ajoissa kotiin. Minun koloni, minun koloni, hieno kaunis koloni trallallaa trallalalaaa (laulaa).

(Karhun mörinää)

Karhu: Kas päivää, peltomyyrä.
Peltomyyrä: Päivää, päivää karhu.
Karhu: Mitä sinä puuhaillet?
Peltomyyrä: Jaa, en paljon mitään.
Karhu: Lauleskelet täällä omaksi iloksesi.
Peltomyyrä: No juu, vähän.

Karhu: Taidat keräillä talvivarastoa, vai mitä?

Peltomyyrä: No jotakin pientä olen tässä pannut syrjään.

Karhu: Se on hyvä se, sillä talvi on tulossa. Selvä merkki. Lehdet putoavat. Katso, tämä lehti on aivan keltainen.

(Kurkiauran ääni)

Karhu: Näkemiin kurjet!

Peltomyyrä: Näkemiin. Nuo onnenpekat pääsevät etelän aurinkoon lekottelemaan. Me raukat saamme jäädä tänne kylmään ja pakkaseen. Lumen ja jään maahan raatamaan.

Karhu: (taputtaa myyrää) Pää pystyyn ja töihin. Ei hätä ole tämännäköinen. Minäkin taidan laittaa pesäni kuntoon.

Peltomyyrä: Sinä saatkin nukkua siellä kaikessa rauhassa koko pitkän talven, minun täytyy paiskia töitä pakkasessakin. Sinä olet onnen suosikki.

Karhu: Minä olen karhu ja karhut nukkuvat talviunta. Kaikki karhut nukkuvat pesissään koko talven. Vaikka kyllä minä joskus vähän jaloittelen välillä.

Peltomyyrä: Minä saan totisesti jaloitella koko ajan. Täytyy huolehtia ruuasta.

Karhu: Minä olenkin syönyt etukäteen – varastoon. Arvaa mistä minä pidän kaikista eniten, mitä minä rakastan?

Peltomyyrä: Mistä? Korsista?

Karhu: En en, kun hunajasta.

(Tuulen suhinaa)

Karhu: Katso, nyt sataa lunta. Nyt täytyy pitää kiirettä. Hei sitten vanha kaveri, keväällä tavataan (kaivautuu ähkien koloonsa).

Peltomyyrä: Hei hei. Nuku hyvin. Kauniita unia. (laulelee vähän kehtolaulua ja järjestelee pesäänsä ja puhisee sitten tiehensä) Unta vain, kaikki on unta vain daaddididiaa...

Kertoja: Ja niin karhu käänteli ja väänteli löytääkseen hyvän asennon. Ja kohta kuuluikin tasainen kuorsaus karhukuoman kodikkaasta kolosta. On rauhallista. Metsä nukkuu. Lumihutaleet putoilevat valkoiseksi vaipaksi sammalmättäille. Kunnes hiljaisuuden rikkoo...

(Auton ääni, pysäytys, auton ovi, askeleet)

Pääjohtaja: Olen ajatellut, että tämä paikka sopisi hyvin tehtaan rakennuspaikaksi. Haluan rakentaa tähän hattutehtaan. Vanha hattutehtaani on liian pieni. Haluan uuden ja suuremman. Tähän paikkaan mahtuisi suuri tehdas. Maanmittari. Sopiiko maaperä?

Maanmittari: Herra pääjohtaja. Täytyy tutkia. Tämä on metsää, metsämaata.

Pääjohtaja: Sopiiko vai eikö?

Maanmittari: (hyppää tasajalkaa) Vankkaa maata. Multaa ja hiekkaa. Runsaasti puita ja kasvillisuutta.

Pääjohtaja: Puut täytyy luonnollisesti kaataa.

Maanmittari: Tähän saa varman perustan. Kyllä tähän metsään voi hyvin rakentaa hattutehtaan. Ei siinä mitään. Herra pääjohtaja. Jäähän kuitenkin metsää vähän jäljelle?

Pääjohtaja: Ei jää. Tai – yksi puu voidaan säästää – kukkaruukkuun, koristeeksi.

Maanmittari: Se on hyvä. Yksi puu säästetään sisälle, koristukseksi.

Pääjohtaja: Rakennusmestari, nyt rakennetaan hattutehdas, koska voitte aloittaa työt?

Rakennusmestari: Minulla on porukka valmiina, vaikka heti!

Pääjohtaja: Mainiota. Muistakaa – suurhattutehdas. Euroopan komein. Pankaa töpinäksi.

Rakennusmestari: Pannaan pannaan. Työt alkuun, hiiop.

Laulu:

Hm, hm, hm, hmm, hmm, hm

Yksi kaksi, yksi kaksi, matalaksi

joutaa metsä alta pois.

Kun vain tehtaan tiilimuuri, hieno suuri

tähän heti nousta vois.

Hattutehdas valtava niin kuin norsu

tähän vaan.

Savupiipun torahammas

kohti taivasta kohoaa.

Hm hm hmm hmm hm

Yksi kaksi, matalaksi

Metsä alta pois

Hattutehdas

Hattutehdas

(Rallatusta tehostetaan kalahtelulla. Vasaraa, traktorin ääntä, sahaamisen ääntä, puiden tömähälyä, kilkatusta.)

Kertoja: Ja niin karhuystävämme ja peltomyyrän kotimetsään rakennettiin hattutehdas. Maaperä tutkittiin, puut kaadettiin ja korkea tehdasrakennus oli pian valmis. Tehtaanjohtaja halusi suuren tehtaan ja suuri siitä tuli. Euroopan suurin.

Pääjohtaja: Hattutehtaan pääjohtajana minulla on ilo ja kunnia vihkiä tämä kaunis hattutehdas käyttöön. Toimikoon se moitteetta tuulussa ja tuiskussa, hyvinä ja pahoina päivinä, loppumattomiin. Satu on muuttunut todeksi. Tarpeeton ja tuottamaton metsä on poissa. Tilalla on tehokas tuotantolaitos. Sinne, missä ennen ei ollut mitään, tulee työpaikkoja, verotuloja, hyvinvointia, ja ennen muuta – hattuja. Rakas tehdas, vihin sinut käyttöön.

(Fanfaari ja taputuksia)

Maanmittari ja rakennusmestari: Hurraa. Hurraa. Hurraa.

Pääjohtaja: Te olette tehneet suurenmoisen työn. Kiitokset siitä.

Maanmittari ja rakennusmestari: No eihän tuo mitään. Ilohan se vaan...

Kertoja: Ja niin tehtaan pyörät käynnistyivät. Hattuja alkoi valmistua kovalla vauhdilla. Tehdas jyskytti ja hatut lähtivät maailmalle tästä hienosta hattutehtaasta. Talvi kului ja viimein koitti kevät.

(Linnunlaulua)

Karhu: Hohhoijaa. Ramasee. Huh huh, täytyy kai heräillä. Tuntuu keväältä, tuntuu keväältä. Vähän on nälkä.

Kertoja: Karhu kurkisti ulos pesästään.

Karhu: Oho. OHO! Mikäs se tämä on? Missä metsä on? Missä ovat puut? Missä on ruoho? Missä kukat? Ja mikä tuo on? Minä taidan vielä nukkua. Minun täytyy tehdä koe. Minä nipistän itseäni. Au au au, ei, en minä nuku. Kyllä minä olen hereillä, mutta mitä on tapahtunut?

Työnjohtaja: Hei, töihin sieltä!

Karhu: Mitä?

Työnjohtaja: Mene heti töihin. Täällä ei laiskotella.

Karhu: Tuota, en minä ole työssä täällä.

Työnjohtaja: Äläpäs selittele. Kaikkien hattutehtaan työntekijöiden pitää olla työssä. Minä olen työnjohtaja ja annan sinut ilmi laiskottelusta, jos vielä viivyttelet.

Karhu: Mutta en minä ole työssä täällä. Minä olen karhu.

Työnjohtaja: Hah hah hah hah haa haa. Jo on hyvä tekosyy pinnata töistä. Hah hah hah haa vai karhu hahh hah haa.

Karhu: Mutta kun minä olen karhu.

Työnjohtaja: Nyt minä suutun. Älä yritä puijata minua. Sinäkö muka karhu. Voi voi. Vai vielä karhu, kas kun et kenguru. Höh höh. Sinä olet laiska mies, jonka pitäisi ajaa parta ja jolla on turkki päällä. Höh höh. Mars matkaan. Nyt mennään työpsykologin juttusille.

Karhu: Tämä on kyllä joku erehdys.

Kertoja: Ja niin työnjohtaja johdatti karhun työpaikkapsykologin ovelle.

Psykologi: (laulelee) Ylämäki, alamäki, ylämäki, alamäki, löydämme rakkauden...

(Koputus)

Psykologi: Sisään.

Työnjohtaja: Hei.

Psykologi: Hei.

Työnjohtaja: (kuiskaa) Sip sip sip, hah hah hah, karhu.

Psykologi: Vai niin. Pyydä hänet sisään, ole niin kiltti.

Karhu: Päivää. Minun piti tulla tänne.

Psykologi: Hei kulta pieni. Istupa tähän nojatuoliin ja kerropa minulle, mikä on hätänä.

Karhu: On tapahtunut jokin erehdys. Minua luullaan tämän tehtaan työntekijäksi.

Mutta enhän minä ole. Tehän näette, omin silmin, mikä minä olen.

Psykologi: Ja mikä sitten, kulta pieni?

Karhu: Karhu.

Psykologi: Voi muru. Mmm. Et ole. Sinä olet ollut varmasti yksinäinen. Minä järjestän sinut terapiaryhmään. Kaikki järjestyy, kulta. Me panemme yhdessä tämän asian kuntoon. Ole aivan rauhallinen.

Karhu: Voi miten ikävää, että tekin sanotte niin. Katsokaas, kyllä minä olen...

Psykologi: Odota tässä aarteeni. Rentoudu. Minä haen pääjohtajan.

Kertoja: Ja työpsykologi haki paikalle pääjohtajan, joka aikansa karhua katseltuaan esittäytyi.

Pääjohtaja: Päivää, pääjohtaja. Minä kuulin sinun vaikeuksistasi. Kerro minulle huolesi.

Karhu: Kuulkaa pääjohtaja. On sattunut aivan kauhea erehdys. Olkaa niin kiltti, herra pääjohtaja, älkää sanoko minulle, että minä olen vain tyhmä mies, jonka pitäisi ajaa parta ja jolla on turkki päällä, sillä kaikki ovat jo sanoneet minulle niin.

Pääjohtaja: Kiitos kertomasta. Minä en sano sitä sinulle. Mutta juuri niin minä ajattelen.

Karhu: Mutta se ei ole totta. Minä olen karhu. Ihan tavallinen, yksinkertainen, arkipäiväinen karhu. Niin kauan kuin minä muistan, minä olen ollut karhu. Tämä on ihan kauhea erehdys.

Laulu:

Minä olen ihan tavallinen karhu
olen ihan niin kuin toisetkin
ihan niin kuin puu on puu ja kivi on kivi
ja kuin kuu on kuu. Ihan niin kuin tähti on tähti
ja niin suu on suu, jolle hunaja maistuu.

On mulla turkki ja karhun hampaat
tassut ja massukin.
karhun käpälät, karhun kynnet ja varpaatkin
karhun korvat ja myöskin karhun peppu
sekä pää, jossa monta ajatusta temmeltää.

Kun olin karhunpentu, niin lauloi äitini
tuutulaulun: nuku nuku pikku karhuni.

Minä olen ihan varmasti karhu,
ja karhulta näytänkin
en ole orava, en etana enkä hirvi
niin kuin kuu on kuu ja tähti on tähti
on mulla suu, jolle hunaja maistuu
ja karhun pää, jossa monta ajatusta temmeltää.

Pääjohtaja: Selvitetään tämä nyt kerta kaikkiaan. Katsos sinä et voi olla karhu, koska karhut oleskelevat vain eläintarhassa tai sirkuksessa. Karhut eivät koskaan ole hattutehtaassa, niin kuin sinä. Minä todistan nyt sinulle, että sinä et ole karhu. Mennään minun autooni.

Kertoja: Ja niin pääjohtaja ja karhu ajoivat pääjohtajan hienolla autolla sirkukseen.

(Sirkusmusiikkia)

Pääjohtaja: Herra sirkuksen karhu, haloo huomio.

Sirkuskarhu: Mitä asiaa?

Pääjohtaja: Voitteko vastata minulle tärkeään kysymykseen?

Sirkuskarhu: Mihin kysymykseen?

Pääjohtaja: Katsokaa tarkkaan tätä henkilöä.

Karhu: (murisee) Minua nimittäin. Katsokaa nyt tarkkaan.

Pääjohtaja: Harkitkaa vastaustanne. Onko tämä henkilö karhu vai ei.

Sirkuskarhu: Tuo herrako, jolla olla turkki päällä?

Pääjohtaja: Hän juuri.

Sirkuskarhu: Ei ole.

Pääjohtaja: No niin. Miksi ei?

Sirkuskarhu: Hän ei ole karhu, koska hän ei voi olla karhu. Sillä jos hän olisi karhu, hän ei olisi siellä teidän kanssanne, hän olisi täällä häkissä meidän kansa ja hänellä olisi hattu päässä, jossa on raidallinen nauha ja kypälissä ilmapallo. Ja hän ajelisi tällä polkupyörällä meidän kanssamme.

Pääjohtaja: Juuri niin. Minä olen samaa mieltä.

Karhu: Mutta minä olen karhu, karhu, karhu (lievästi villiintyy)

Sirkuksen pikkukarhu: Minä tiedän! Minä tiedän!

Pääjohtaja: No mitä asiaa sinulla on pikkukarhu?

Sirkuksen pikkukarhu: Minä tiedän mikä se on. Se on tyhmä mies, jolla on turkki päällä ja pitkä parta.

Kaikki: Hah hah ha hah hah haa.

Karhu: Nyyh nyyh.

Pääjohtaja: Kiitos avusta, herra sirkuksen karhu ja pikkukarhu. Niin niin. Nyt me kerta kaikkiaan lopetamme tämän hullutuksen ja lähdemme takaisin tehtaalle ja käymme reippaasti työhön.

Kertoja: Pääjohtaja ja karhu menivät taas autoon ja ajoivat takaisin hattutehtaalle.

(Tehtaan koneääntä)

Työnjohtaja: Yksi hattu, huopahattu, toinen hattu olkihattu, kolmas hattu kesähat...

Karhu: Anteeksi. Minne minä voisin panna tämän? Anteeksi, minnehän tämän eväspaketin voisi panna?

Työnjohtaja: Lokeroon.

Karhu: Jaaha, kiitos, lokeroon. Tänne näin. Onpas paljon hattuja. Heh heh. Höh höh. Aika iso hattu. Entäs tämä. Onpa hieno. Lierihattu...

Työnjohtaja: Krhmmm!

Karhu: Tuota. Anteeksi. Minä vain koettelin näitä hattuja.

Työnjohtaja: Sinä et ole mikään mannekiini, vaan huopahattujen koristeompelija.

Karhu: Sanokaa, anteeksi, mitä minun oikein pitäisi tehdä?

Työnjohtaja: Se on aivan helppoa. Otat neulan vasempaan käteesi ja oikealla poimit tästä kukkapinosta kukan ja kiinnität sen pienin pistoin hattuun, näin. Ja sitten uuden kukan ja niin ja niin.

Karhu: Hyvä on, minä yritän parhaani. Neula oikeaan kypälään – käteen ja auuuuh. Huh huh, no uudestaan, neula vasempaan tassuun, noin ja kukka, no kukka, tulepas sieltä, kukka vasempaan. Ei ei kaikki, yksi vain, voi ei tästä tule mitään, kun minulla on niin kömpelöt kypälät. No vielä kerran. Voi voi, no niin, nyt ne kaikki menivät pitkin lattiaa, voi voi, auttakaa.

Kertoja: Ja karhu sotkeutuu kokonaan kukkiin ja samoin sotkeutuu työnjohtaja, nyt karhu ja työnjohtaja pyörivät yhdessä mylläkässä sotkeutuneina huopahattujen koristekukkiin.

Työnjohtaja: Apuaa. Voi taivahan talikynttilät. Mitä tästä tulee, apuaa, psykologi, pääjohtaja, apua, ei tästä tule mitään, tämä mies on aivan höperö, apuaa.

Karhu: Voi anteeksi. Minä olen kauhean pahoillani. Kyllä tämä tästä selviää. Olkaa aivan rauhallinen.

Kertoja: Karhun rauhoittellessa työnjohtajaa työpsykologi kiirehtii juoksujalkaa paikalle.

(Askelten ääni)

Psykologi: Voi kulta enkeli.

Karhu: Ai mitä.

Psykologi: Voi pulu armaani. So so so, mikä sotku.

Karhu: Jaa niin.

Psykologi: Mutta ei se mitään.

Karhu: Voi miten hauskaa, että te sanoitte niin.

Psykologi: Kulta pupu, odota tässä. Minä haen pääjohtajan. Kyllä kaikki vielä järjestyy, ole aivan rauhassa.

Karhu: Niin, sitä minäkin toivon. Kun minä olen niin kömpelö.

(Työpsykologin ja pääjohtajan supinaa)

Pääjohtaja: No niin, minä olen valistunut ja pitkämielinen tehtaanjohtaja, enkä hermostu pienistä. Jokainen työntekijä on minulle rakas kuin oma lapsi. Nyt minä itse opetan sinulle sellaisen työn, joka on niin helppo, että sen osaisi vauvakin suorittaa.

Karhu: Toivottavasti se sopii minulle.

Pääjohtaja: Katsopas näitä hattuja. Ne ovat nyt ruman harmaita. Mutta täällä tehtaassa niistä tehdään kauniin värikkäitä, vaikka punaisia, näin. Kastetaan vain väriämpäriin ja hokkuspokkus, harmaa hatu muuttuu punaiseksi. Niin helppoa se on. Yritäpä nyt itse.

Karhu: Otan vain tällaisen ruman harmaan huopahatun käteeni ja kastan sen väriin. Näinkö?

Pääjohtaja: Juuri niin.

Karhu: Näinkö?

Pääjohtaja: Niin niin.

Karhu: Ai näin?

Pääjohtaja: Niin niin.

Karhu: Ai näinkö?

Pääjohtaja: No kasta jo!

(Plumpsahdus)

Karhu: Oho, nyt se putosi tassustani.

Pääjohtaja: Mitä?

Karhu: Kyllä minä sen vielä saan.

Pääjohtaja: Voi hyvänen aika.

Karhu: Olkaa aivan rauhallinen. Apua, gulp gulp.

(Ääntä, kun karhu putoaa itse väriämpäriin)

Pääjohtaja: Mies, ylös sieltä, voi hirveätä, mitä tästä tulee, koko mies väriämpäriissä.

Karhu: (ämpäri päässä) Voi anteeksi, mutta kun minä olen niin kömpelö, olen kauhean pahoillani...

Kertoja: Väriämpäri oli juuttunut karhun päähän ja hän tempoili epätoivoisesti yrittäessään vapautua siitä. Hän törmäili pitkin seiniä ja hatuntekokoneita. Karhun temmeltäessä pitkin tehdassalia pääjohtaja yritti saada sitä kiinni, mutta turhaan.

Karhu oli yllättävän vikkellä. Väriroiskeita lenteli ympäriinsä tärvelleen kaikki valmiit hatut. Kaaos oli aivan hirveä.

Karhu: Voi anteeksi!

Pääjohtaja: Hullu mies, minun hattutehtaani!

Karhu: Voi antakaa anteeksi!

Kertoja: Pääjohtaja yritti saada ämpäri päässään toikkaroivaa karhua kiinni. Mutta karhun ainoa halu oli päästä ulos tehtaasta. Karhuraukka törmäili sinne tänne ja silloin – tehtaan seinät alkoivat sortua...

(Ääniefekti tehtaan sortumisesta)

Karhu: Voi anteeksi, minä olen kauhean pahoillani.

Pääjohtaja: Kyllä minä sinulle vielä näytän. Sinä olet tuhonnut minut. Minun kaunis hattutehtaan. Kaikki sekaisin ja hatut aivan pilalla.

Karhu: Kyllä minä yritin. Voi anteeksi.

Pääjohtaja: Minun suuri tehtaan sortuu. Voi auttakaa. Se on sinun syytäsi. Voi tehdasparkaani. Kaikki on pilalla.

(Ääniefektinä iso rysähdys sortumisesta)

Kertoja: Ja niin koko tehdas romahtaa. (pieni särkyneen astian ääni) Sinne meni hattutehdas. Huopahatut ja lierihatut. Ei ole enää tehdasta. Surullinen karhu vaeltelee kohti metsää tietämättä, minne sen pitäisi mennä. Karhuparka on aivan hukassa.

(Linnunlaulua, kurkiauran ääni)

Karhu: Kyllä, aivan keltainen. Tämä lehti on keltainen. Täytyy olla syksy. (huokaus)

Peltomyyrä: (tuhisee)

Karhu: Kas, peltomyyrä. Hei.

Peltomyyrä: Hei hei. Minulla on kauhea kiire.

Karhu: Kuule peltomyyrä.

Peltomyyrä: No mitä?

Karhu: Keräätkö sinä talvivarastoa?

Peltomyyrä: Kerään tietenkin. Miten minä muuten tulisin koko talven toimeen. Minä en pärjää syömättä niin kuin sinä.

Karhu: En minä sitä tarkoittanut, minä tarkoitin vaan, että minun piti vaan kysyä, että onko nyt syksy?

Peltomyyrä: On tietenkin. Ja kohta tulee talvi.

Karhu: Sitähän minäkin. Ei sitten muuta, minä lähdän tästä yksikseni vaeltelemaan. (huokaus)

Peltomyyrä: Mitä, etkö sinä mene koloosi?

Karhu: En.

Peltomyyrä: Etkö tee pesää?

Karhu: En tee.

Peltomyyrä: Etkö mene talviunille?

Karhu: En.

Peltomyyrä: No miksi et?

Karhu: Koska minä en ole karhu.

Peltomyyrä: Mikä sinä et ole?

Karhu: Minä en ole karhu.

Peltomyyrä: No mikä sinä sitten olet?

Karhu: Minä olen vain laiska mies, jonka pitäisi ajaa parta ja jolla on turkki päällä.

Peltomyyrä: Jaaha, vai niin.

Karhu: (istuu ja värisee kovasti kylmästä) Huhuhuhuhuhuh.

Peltomyyrä: Voi raukkaa, sinulla taitaa olla kauhean kylmä.

Karhu: Niin on. Kylmä.

Peltomyyrä: Muuten, oletko sinä aivan varma, että sinä et ole karhu?

Karhu: Olen. Sen on minulle viisaat ihmiset sanoneet ja se on minulle todistettukin.

Peltomyyrä: Voi raukkaa, miten sinun nyt käy?

Karhu: Minä kai jäädyn kuoliaaksi. (kyyhöttää kylmässä) Hrrr hrrr hrrr. Kuule peltomyyrä. Hrrr.

Peltomyyrä: No mitä?

Karhu: Vaikka minä en olekaan karhu, niin minä kuitenkin haluaisin olla karhu.

Peltomyyrä. Minäkin haluaisin, että sinä olisit karhu. Minusta sinä näytätkin ihan karhulta, paitsi tuo ämpäri.

Karhu: Näytänkö? Mikä ämpäri?

Peltomyyrä: Ota tuo ämpäri pois päästäsi, niin sinä näytät aivan karhulta.

(Maahan kolahtavan ämpärin ääni)

Karhu: Minä olen karhu. Minä olen aivan varma siitä.

Peltomyyrä: Niin minäkin olen.

Laulu:

Karhu: Minä olen ihan tavallinen karhu.

Peltomyyrä: Olet ihan niin kuin toisetkin.

Karhu: Ihan niin kuin puu on puu.

Peltomyyrä: Ja kivi on kivi.

Karhu: Ja kuin kuu on kuu.

Peltomyyrä: Ja tähti on tähti.

Karhu: Ja suu on suu.

Karhu ja peltomyyrä: Jolle hunaja maistuu!

Karhu: Kuule peltomyyrä.

Peltomyyrä: Mitä karhu?

Karhu: Nyt minä lähden talviunille! Hei sitten peltomyyrä.

Peltomyyrä: Hei hei karhu! Ei mikään tyhmä partamies, muttei mikään tyhmä karhukaan. Hih.

Kertoja: Karhu teki itselleen turvallisen pesän pitkää talviuntaan varten. Metsä valmistautui odottamaan talven tuloa ja lumivaippaa. Kaikki oli hiljaista ja rauhallista.

(Loppumusiikki)

